

Giuseppe Minervini

Schizosherlock

L.S.,

Bij wijze van totale uitzondering op de regels hoort bij het hiernavolgende verhaal van Giuseppe Minervini deze kleine bijsluiter, aangeboden door de redactie (René Hooyberghs). In de Proeftuin van het Winternummer 133 van 2016 verschenen naast andere puike creaties o.a. een verhaal van Giuseppe (Skelet in Ridderkieren) en een verhaal van Max Lindemann (Narcotica). Nu is het runnen van Gierik niet enkel een artistieke kwestie, het is ook een zaak van ingewikkelde en breedvoerige administratie. Zo worden de auteurs van gepubliceerd werk lastig gevallen en naar hun adres, hun bankrekening (er hangt zowaar een honorarium aan een publicatie in Gierik vast!) en hun biografie gevraagd. Merkwaardig: Max Lindemann gaf geen antwoord op onze herhaalde pogingen, we hadden dus van hem geen bio, geen bankrekening, geen adres. Max stuurde zijn verhaal in vanuit een printing shop in de Vlamingenstraat 2, in Leuven. Ook daar bleek men geen Lindemann te kennen. Een schrandere Gierikredacteur (die zijn er ook) merkte dat Giuseppe warempel woont in: Vlamingenstraat 2, Leuven. Onmiddellijk werd Giuseppe ervan verdacht onder een pseudoniem een tweede verhaal te hebben ingezonden (het pleit dan voor zijn schrijfkwaliteiten dat ook dat werd aanvaard) om dus zo met een ruime hap uit de Proeftuin én de kas van Gierik aan de haal te gaan. Sluw probeerde Gierik met allerlei smoezen via Giuseppe de waarheid te achterhalen – tot op heden zweert hij dat hij niet Lindemann is. We zullen het pas helemaal geloven als de echte Max Lindemann alsnog zijn vinger opsteekt (en het bewijs levert dat het ook inderdaad zijn vinger is die de hoogte ingaat). Het hele gedoe hierrond inspireerde Giuseppe Minervini wel prompt tot bijgaand verhaal: Schizosherlock. Ondertussen ontvingen we van Max Lindemann himself een met de hand geschreven nieuwjaarswenskaartje + alle mogelijke persoonlijke gegevens. De postbode van de Leuvense Vlaanderenstraat 2 verlaat fluitend het pand na het dumpen van 2 bewijsexemplaren. De abonentenlijst van Gierik in Vlaams-Brabant groeit spectaculair.

Niet-Narcotica

Ik ben schrijver. Literatuur begint per definitie met een grap. Bijvoorbeeld: ik krijg een mail vandaag waarin staat dat ik een tekst zou geschreven hebben. Die tekst heet *Narcotica*. 'Maar nee,' schrijf ik terug, 'ik schreef *Skelet in Ridderkieren*.'

'Niet *Narcotica*?' De zender, aan de andere kant van de gezonde, mentale wereld, blijft zich verzetten. 'Maar dit is toch jouw adres?' Ja, dit is mijn adres en ik zal je mijn bankrekening sturen ook als het zo zit.

Elke schrijver publiceert dé tekst. Dé tekst die hij nooit zou geschreven hebben zonder dit klassieke misverstand. En niemand zal ooit weten welke tekst dat is. En niemand zal ooit weten wie de tekst écht heeft geschreven. Hoe vaak gebeurt het niet, dat ik een oude tekst herlees en me schaam voor de schimmel op de woorden en dat ik dan denk: was iemand anders maar de schrijver die ik ben in mijn plaats.

Vandaag schematiseerde ik mijn dagen, tweemaal. Ik griste zo'n recycleerbaar papier van de stapel. Papier dat ik, nota bene, normaal gezien in mijn schrijfmachine schuif. (Ook een schrijver moet zijn dagen rangschikken om niet gek te worden, folks).

Aanstippen in potlood. Voor elke week tik ik twee centimeter aan de rand af, voor elke dag drie centimeter bovenaan. En dan lijntjes trekken in potlood, dagen worden trapezia van 2,34 centimeter – ik rond de dagen af. Dan volgt, inderdaad: dagen opvullen met data. Achter de tralies ermee. Vervolgens vul je in die scheve notenbalken het drukke leven van een schrijver op. Welk kortverhaal schrijf je over een week? Wanneer begin je eindelijk aan die roman? En, meneertje, je kan je niet veroorloven geen dichter te zijn. Dus verdiep je maar algauw in die werken van die malle Hugo. Mijn dagen zien eruit als een symfonie van Chopin. Ik troost me, de helft van het werk is al gebeurd. Nu nog uitvoeren en opsturen.

Maar, dus, blijkbaar maakte ik zo'n schema twee keer. Wat betekent dat ik twee levens heb gehad, de laatste maanden. Dat is problematisch. En dat deduceer ik dus uit die mail die ik gisterenavond kreeg.

Sherlock

Sherlock Holmes belt aan. Sherlock belt meestal drie seconden aan. Ik vraag via de parlofoon niet wie het is, hij mag zoveel roepen als hij wil. Dat hij maar naar boven

komt. Ik hoor zijn voetstappen op de trap, en, ja hoor, ik deduceer dat Sherlock naar boven klautert. Ik hoor zijn hakken en zijn ringen op de trap – soms struikelt Sherlock op de trap. Aan de kapstok maak ik plaats vrij voor zijn sjaaltje.

'Sherlock, je moet me helpen,' begin ik. 'Ik zit hier met een probleem, jongen, ik ben mezelf niet meer.'

'What is problem?'

'Ik ben mezelf niet meer, zeg ik. Ik heb twee levens.'

'How can?'

'Ja, daarom vroeg ik je dus langs te komen.' (Ik wist natuurlijk dat Sherlock aanbelde, omdat ik Sherlock gevraagd had langs te komen. Kon ik deduceren zoals Sherlock deduceren kan, zou ik Sherlock niet nodig hebben en had ik eveneens niets gededuceerd.)

'Me not understand'

'Deze meneer zegt hier in deze mail dat de bewoner van dit huis een kortverhaal schreef. O, wacht even. Ken je dat, Sherlock, een kortverhaal?'

'No, what is kortverhaal?'

'*Toeternietoe*. Dus deze meneer hier zegt dat ik, de bewonder van dit huis, een kortverhaal schreef en dat dat kortverhaal gepubliceerd wordt, maar ik ken dat kortverhaal niet. En toen ik in mijn papieren begon te zoeken, vond ik dus een schema met kortverhalen die ik wou schrijven. Een schema van heel lang geleden. Dat schema, nou ja,... voor zover ik wist heb ik dat nooit gevolgd. Nu blijkt dus van wel, want kijk... *Narcotica* staat gepland voor Kerstmis 2013. Maar het andere schema dat ik maakte, dat heb ik dus wél gevolgd. Kijk, ik wijs naar de stapel bruine papieren die mijn kortverhalen voorstellen, en ik schuif mijn duim over de rand, als een miljonair over zijn geld, 'zie je? Dit zijn al mijn kortverhalen, maar blijkbaar heb ik er dus nog, waar ik niets van weet. Begrijp je?'

'Sir is crazy, sir.'

'Denk je?'

'Yes, sir.'

'Maar, Sherlock, als je nu een probleem opgelost hebt, heb je de intrinsieke waarde van dat probleem dan niet vermeden?'

'Me not understand, sir.'

'Een vogel, weet je wat een vogel is?'

'An animal that fly.'

'Precies! Enfin, vliegen vliegen ook en dat zijn geen vogels, maar insecten. In ieder geval heb je het precies goed.'

'So?'

'Als je wil verklaren hoe een vogel vliegt, dan moet je die toch ook eerst uit de lucht schieten? Heb je mij nu net niet uit de lucht geschoten?'

'Me understand, sir.'

'Dank je, Sherlock, dank je.'

'Can I now go?' vraagt hij.

'Yes, yes, tuurlijk, vriend.'

'You pay?'

'Sherlock, ik dacht dat we vrienden waren...'

'You want pizza or not?'

Wie is Lindemann?

Ik zoek Lindemann in mijn huis. Achter de boekenkast, onder het tapijt, in de wereldbol vol drank en in de medicijnkastjes. Op televisie, die altijd speelt wanneer ik schrijf, zie ik een Afrikaanse dans met stekelvarkens, misschien danst Lindemann mee? Neen. Misschien staat hij achter mij, en springt hij met me mee als ik me bliksemsnel omdraai. Ik draai me om en zie nog een schaduw wegflieten door het licht dat zich anders opstelt in de kamer. Hm... waar is hij? Wie is hij? Is hij mijn goudvis die 's nachts tot leven komt? Want op een dag werd ik wakker, zette ik mijn dagelijkse koffie en lag er op mijn bureautafel een briefje kritiek: 'Moderne literatuur is geen kom scheerschuim, Minervini'. Dat stond er, echt waar. En mijn goudvis had maar boze ogen, vond ik. Drie dagen lang praatte hij niet met me. Te vroeg om conclusies te trekken.

Is Lindemann de loodgieter? Iedereen kan schrijven, luidt het vaak op literaire wedstrijden. En mijn kranen gaan niet makkelijk kapot, dus de loodgieter heeft tijd genoeg om het schrijven te leren.

Is Lindemann mijn schaduw? Want mijn schaduw heeft een tong waar je lucifers op kan aanstrijken, als ik andere mensen soms hoor praten over wat ik allemaal uitkraam achter een microfoon. Soms ga ik zo op in de dingen en laat ik het toeval gewoon niet rusten.

Het ziet ernaar uit dat, alles zorgvuldig uitgerekend, ik Lindemann ben. Er hangen tenslotte twee dagschema's op mijn prikbord. Tot nu geloofde ik dat dit twee zinnen waren die ik ooit schreef, niets is nog zeker nu: 'Sartre zei dat de hel de anderen zijn, dat klopt niet helemaal. De hel in jezelf zijn de anderen.'

Lindemann is de hel. Hij is mijn vleesgeworden pseudoniem. Hoe durft hij! Nu zit ik hier, als ik mijn ogen sluit, in een kamer met slechts een afvoergat in het midden. En als ik in de spiegel kijk, en ik sluit één oog, en ik kijk door mijn vingers, dan zie ik hem: Lindemann. Degene die schrijft achter mijn rug. Wat als hij beter schrijft dan ik? Wat als hij een meesterwerk schrijft, en onder een ander pseudoniem dan Lindemann laat publiceren? En ik dat niet weet?

En ik de rest van mijn leven denken moet dat er geld op mijn rekening wordt gestort dat niet van mij is?

Ik zie een Hollywoodfilm... maar eerst ga ik verder schrijven aan dat verhaaltje over Sherlock.

Hij bracht me op een idee voor een detective. ■